

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Moniky Javorové a soudců JUDr. Miroslavy Honusové a Mgr. Jiřího Gottwalda v právní věci žalobkyně **J.G.**, zastoupené JUDr. Petrem Kužvartem, advokátem se sídlem v Praze 4, Za Zelenou liškou 967, proti žalovanému **Krajskému úřadu Moravskoslezského kraje**, se sídlem v Ostravě, 28. října 117, za účasti J. D., zastoupeného Mgr. Petrem Kaustou, advokátem se sídlem v Ostravě-Moravské Ostravě, Čs. legií 1719/5, o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 13.5.2009 č.j. MSK 826664/2009, ve věci určení právního vztahu pozemní komunikace,

takto:

- I. Rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje ze dne 13.5.2009 č.j. MSK 826664/2009 **se zrušuje** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobkyni na náhradě nákladů řízení částku 6.800,- Kč ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám JUDr. Petra Kužvarta, advokáta se sídlem v Praze 4, Za Zelenou liškou 967.
- III. Osoba zúčastněná na řízení **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Žalobou podanou v zákonné lhůtě se žalobkyně domáhala přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 13.5.2009 č.j. MSK 826664/2009, jímž bylo zamítnuto její odvolání a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Kopřivnice ze dne 3.2.2009 č.j. 383/2008-OD&6127/2009/MČ, kterým byl určen právní vztah pozemní komunikace na pozemku p.č. 2987 v k.ú. Kopřivnice podle ust. § 142 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, v platném znění (dále jen správní řád).

V podané žalobě žalobkyně namítla tyto žalobní body:

- 1) žalovaný nesprávně rozhodl o kategorii předmětné komunikace, když uvedl, že má být místní komunikací proto, že ke dni 1.4.1997 byla zapsána v pasportu komunikací města Kopřivnice z roku 1982 (dále pasport komunikací) jako komunikace místní. Správní orgán I. stupně nesprávně tvrdí, že pasport komunikací je nadále platný, ačkoliv od účinnosti zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích, v platném znění (dále jen ZPK) je podle názoru žalobkyně neplatný. Podle ust. § 3 odst. 1 ZPK, který nabyl účinnosti dne 1.4.1997, o zařazení pozemní komunikace do kategorie dálnice, silnice nebo místní komunikace rozhoduje příslušný silniční správní úřad na základě jejího určení, dopravního významu a stavebně technického vybavení. Pokud příslušný silniční správní úřad nevydal rozhodnutí o zařazení komunikace do jedné z uvedených kategorií, tak je tato komunikace komunikací účelovou. Současná právní úprava se podstatně liší od předcházející, tj. zákona č. 135/1961 Sb., o pozemních komunikacích (silniční zákon), ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon č. 135/1961 Sb.). Žalobkyně dále uvedla, že předmětná komunikace je široká pouze 2,8 m a neslouží převážně místní dopravě, ale jen soukromým vlastníkům ke spojení jejich nemovitostí s nejbližší pozemní komunikací, vznikla jako příjezdová cesta k objektu bývalé čerpací stanice a její využití takto přetrvává.
- 2) Správní orgány se v průběhu správního řízení dopustily nezákonnosti, nesprávnosti v rozhodnutí i postupu v řízení, když nedostatečně respektovaly práva vlastníků pozemku nabytá v dobré víře, tj. v rámci restitučního řízení, kdy se prokázalo, že předmětný

pozemek není zastavěn stavbou. Vydáním předmětného pozemku v roce 1995 bylo mj. rozhodnuto také o tom, že na předmětném pozemku se nenachází stavba (jinak by pozemek nemohl být vydán). Místní komunikací podle ZPK nemůže být samotný soukromý pozemek, jehož povrch byl upraven betonovými panely, na rozdíl od zákona č. 135/1961 Sb., kdy mohl být místní komunikací pozemek jakéhokoliv vlastníka. Zápis do pasportu komunikací není listinným důkazem, že tato komunikace je stavbou ve smyslu ust. § 120 zákona č. 40/1964 Sb., občanského zákoníku, v platném znění (dále jen OZ) vlastnický odlišnou od pozemku. Správní orgány neprovedly důkazy, které jsou potřebné ke zjištění stavu věci, zejména v souvislosti se škrtáním a poznámkami učiněnými v pracovním vyhotovení pasportu dle svědecké výpovědi svědka Ing. Pustky, které měl provést v roce 1998. Pokud by měla být výpověď tohoto svědka rozhodná, musela by být doplněna jeho další výpovědí, zda zasahoval do listiny po 1.4.1997, a to do té listiny, jejíž kopie byla poskytnuta žalobkyni jako kopie pasportu místních komunikací a zároveň také posudkem soudního znalce z oboru písmoznalectví, zda ručně psané poznámky provedl tento svědek. Žalobkyně dále zpochybnila pasport komunikací jako dokument vytvořený podjatým a ne zcela důvěryhodným subjektem, kdy zvláště v době před rokem 1989 lze předpokládat výskyt nesprávných záznamů (např. v něm bylo zapsáno mnoho účelových komunikací). Žalovaný nezohlednil všechny důkazy předložené vlastníky pozemku. Žalovaný také jednal v rozporu s právními předpisy, když rozhodl na základě své představy, že na pozemku existuje stavba vlastnický odlišná od pozemku. Žalovaný je přitom povinen rozhodovat na základě důkazů a důkazy o existenci místní komunikace na předmětném pozemku neexistují. Žalobkyně opětovně zdůraznila, že v době od 1.4.1997, kdy nabyl účinnosti ZPK, do doby podání žádosti o určení právního vztahu místní komunikace, nebylo vydáno rozhodnutí o zařazení komunikace na předmětném pozemku do kategorie místních komunikací, a proto nemůže být předmětná komunikace ve smyslu tohoto zákona v kategorii místních komunikací.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě odkázal na argumentaci obsaženou v napadeném rozhodnutí.

Krajský soud ve věci již jednou rozhodl, a to rozsudkem ze dne 30.11.2011 č.j. 22Ca 207/2009-127 tak, že rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Toto rozhodnutí bylo zrušeno rozsudkem Nejvyššího správního soudu (dále jen NSS) ze dne 26.3.2014 č.j. 9 As 15/2012-39, který nabyl právní moci dne 27.3.2014. Současně byla věc vrácena krajskému soudu k dalšímu řízení. V dalším řízení je krajský soud vázán právními závěry učiněnými NSS ve zrušujícím rozsudku.

V dalším řízení krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, v platném znění – dále jen s.ř.s.) a byl vázán důvody uvedenými v žalobě (§ 75 odst. 2 s.ř.s.).

Z obsahu správního spisu krajský soud zjistil, že žalobkyně žádostí ze dne 27.11.2007 požádala o určení právního vztahu pozemní komunikace na pozemku p.č. X v k.ú. Kopřivnice. Dne 25.4.2008 vydal Městský úřad Kopřivnice (dále jen správní orgán I. stupně)

rozhodnutí, jímž osvědčil stav, který již existuje a konstatoval, že na pozemku p.č. X v k.ú. Kopřivnice se nachází těleso místní komunikace. Proti tomuto rozhodnutí podala žalobkyně odvolání, na jehož základě žalovaný rozhodnutím ze dne 29.8.2008 č.j. MSK 142462/2008 napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil k novému projednání správnímu orgánu I. stupně. V dalším řízení byl proveden důkaz svědeckou výpovědí svědka Ing. V. P., který do protokolu ze dne 15.10.2008 uvedl, že na pozemku byla vedena místní komunikace evidovaná v pasportu pod č. 77 C2, přičemž v průběhu roku 1998 provedl u záznamu této komunikace pracovní záznam o účelovém užívání panelové komunikace, který je však pouze pracovního charakteru na základě proběhlých jednání o údržbě a opravách komunikace vedoucí k bývalému středisku Severomoravských vodovodů a kanalizací. Vlastník objektu, tj. SMVaK smluvně objednával a hradil údržbu a opravy této komunikace v období let 1998 až 2003. Město Kopřivnice ve svém prohlášení ze dne 5.11.2008 prohlásilo, že od vzniku pasportu v roce 1982 nebyla místní komunikace č. 77 C2 vyřazena ze sítě místních komunikací a nebyla u ní učiněna žádná korekce, změna či poznámka ke dni účinnosti současného ZPK, což platí i pro dobu po 1.4.1997. Dne 1.12.2008 byla žalobkyně seznámena s podklady pro vydání rozhodnutí. Rozhodnutím ze dne 3.2.2009 č.j. 383/2008/OD&6127/2009/MČ správní orgán I. stupně osvědčil, že pozemní komunikace na pozemku p.č. X v k.ú. Kopřivnice je komunikací místní. V odůvodnění rozhodnutí uvedl, že rozhodl mj. na základě platného pasportu místních komunikací z roku 1982 a konstatoval, že od doby platnosti současného ZPK nevydal žádné rozhodnutí o vyřazení z této místní komunikace z kategorie místních komunikací. Dále se zabýval otázkou přeškrtnutí či přepisu komunikace v pasportu komunikací a za tím účelem vyslechl svědka Ing. P., z jehož výpovědi vyplynulo, že se jednalo pouze o pracovní poznámky v pasportu týkající se údržby komunikace a nikoliv o vyřazení komunikace z tohoto seznamu. Závěrem uvedl, že se ztotožnil s rozhodnutím bývalého MěNV zařadit do sítě místních komunikací předmětnou pozemní komunikaci, která k 1.4.1997 splňovala základní podmínku, že jde o pozemní komunikaci obecně přístupnou a užívanou a zároveň nezařazenou do silniční sítě a k tomu splňovala podmínku, že byla na území zastavěném nebo určeném k souvislému zastavění. Proti tomuto rozhodnutí podala žalobkyně odvolání, o němž bylo rozhodnuto napadeným rozhodnutím žalovaného, který se ztotožnil se závěry správního orgánu I. stupně, přičemž vycházel také ze stanoviska veřejného ochránce práv (dále jen VOP) publikovaného ve sborníku „veřejné cesty“, že *pozemní komunikace, které ke dni účinnosti současného silničního zákona prokazatelně (tj. k 1.4.1997) splňovaly podmínky stanovené prováděcím předpisem k dřívějšímu silničnímu zákonu, jsou i dnes automaticky považovány za místní komunikace*. Součástí správního spisu je rozhodnutí Pozemkového úřadu Okresního úřadu Nový Jičín ze dne 30.10.1997 č.j. PÚ/1583/92-MŠ-72/9-D, jímž byl pozemek p. č. X, na němž se nachází sporná komunikace, vydán do vlastnictví právního předchůdce žalobkyně J. V. Současně bylo k tomuto pozemku ve smyslu ust. § 9 odst. 5 zákona č. 229/1991 Sb., o úpravě vlastnických vztahů k půdě a jiném zemědělském majetku, v platném znění (dále jen zákon o pozemkových restitucích) zřízeno věčné břemeno ve prospěch vlastníka objektu na parcele č. X v k.ú. Kopřivnice, a to tak, že vlastník pozemku p.č. X je povinen strpět, aby vlastník objektu na parcele č. X užíval celou parcelu č. X jako veřejnou komunikaci zpevněnou panely, a to k průjezdu a průchodu všemi směry.

Podle ust. § 3 odst. 1 ZPK o zařazení pozemní komunikace do kategorie dálnice, silnice nebo místní komunikace rozhoduje příslušný silniční správní úřad na základě jejího určení, dopravního významu a stavebně technického vybavení.

Podle ust. § 6 odst. 1 ZPK místní komunikace je veřejně přístupná pozemní komunikace, která slouží převážně místní dopravě na území obce.

Podle ust. § 7 odst. 1 věty první ZPK účelová komunikace je pozemní komunikace, která slouží ke spojení jednotlivých nemovitostí pro potřeby vlastníků těchto nemovitostí nebo ke spojení těchto nemovitostí s ostatními pozemními komunikacemi nebo k obhospodařování zemědělských a lesních pozemků.

Podle ust. § 9 odst. 1 ZPK vlastníkem dálnic a silnic I. třídy je stát. Vlastníkem silnic II. a III. třídy je kraj, na jehož území se silnice nacházejí, a vlastníkem místních komunikací je obec, na jejímž území se místní komunikace nacházejí. Vlastníkem účelových komunikací je právnická nebo fyzická osoba.

Z obsahu zrušujícího rozsudku NSS je zřejmé, že ve svých závěrech vycházel z usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 29.1.2014 č.j. 9 As 15/2012-27, v němž rozšířený senát dospěl k závěru, že: *„Byla-li pozemní komunikace místní komunikací podle právních předpisů účinných před 1.4.1997, zůstává jí tento status i podle zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích. To neplatí, nesplňuje-li znaky místní komunikace uvedené v tomto zákoně.“* Znamená to tedy, že byla-li určitá komunikace místní komunikací podle staré právní úpravy, stala se místní komunikací podle nové právní úpravy v ZPK okamžikem nabytí účinnosti tohoto zákona, aniž by bylo nutno o tom vydávat rozhodnutí podle § 3 uvedeného zákona, pokud ovšem splňuje zákonné znaky dané kategorie pozemní komunikace podle nové právní úpravy. Rozšířený senát dovodil, že i když ZPK žádná výslovná přechodná ustanovení neobsahuje, záměr zákonodárce, aby právní důsledky starého zařazení byly převzaty i novým právem, z právní úpravy plyne implicitně. Definice jednotlivých kategorií pozemních komunikací ve staré i nové právní úpravě jsou z věcných, technických a funkčních hledisek podobné (u dálnic, silnic a místních komunikací) či blízké (u účelových komunikací). Je tedy zřejmé, že zákonodárce implicitně počítal s tím, že pozemní komunikace podle staré právní úpravy, které byly podle pravidel staré právní úpravy zařazeny do určité konkrétní kategorie, budou považovány za pozemní komunikace obdobné kategorie i podle úpravy nové, pokud splňují zákonné znaky dané kategorie pozemní komunikace podle nové právní úpravy (viz ust. § 4b odst. 1 zákona č. 135/1961 Sb. a ust. § 6 odst. 1 ZPK). Dále rozšířený senát zdůraznil význam ust. § 9 odst. 1 věty první ZPK, které stanoví, že *vlastníkem místních komunikací je obec, na jejímž území se místní komunikace nacházejí*. Toto ustanovení je pro další právní úvahy zcela zásadní, jelikož nová právní úprava nemohla bez dalšího a automaticky změnit vlastnicko-právní poměry pozemních komunikací, neboť by se v řadě případů jednalo o nepřípustné vyvlastnění zákonem bez odpovídající náhrady. Rozšířený senát NSS dovodil, že jestliže pozemní komunikace, jež byly místními komunikacemi již podle

staré právní úpravy, nebyly ke dni nabytí účinnosti ZPK ve vlastnictví obce, na jejímž území se nacházely, nemohly se stát místními komunikacemi podle nové právní úpravy, neboť nesplňovaly podmínku § 9 odst. 1 věty první ZPK. Z hlediska nového práva šlo o pozemní komunikace ve věcném, technickém a funkčním smyslu, ovšem ne vždy je bylo možno podřadit pod některou z taxativně vymezených kategorií pozemních komunikací (dálnice, silnice, místní komunikace či účelová komunikace), neboť u nich nebyla splněna podmínka předepsané osoby vlastníka dané kategorie komunikace. Rozšířený senát NSS dále dovodil, že v některých případech místní komunikace podle staré právní úpravy, jež není ve vlastnictví obce, splňuje věcné, technické a funkční podmínky pro zařazení do kategorie účelové komunikace podle nové právní úpravy, tj. je to ve smyslu § 7 odst. 1 věty první ZPK pozemní komunikace, která slouží ke spojení jednotlivých nemovitostí pro potřeby vlastníků těchto nemovitostí nebo ke spojení těchto nemovitostí s ostatními pozemními komunikacemi nebo k obhospodařování zemědělských a lesních pozemků. Pokud tomu skutečně tak je, stala se takováto dříve místní komunikace okamžikem účinnosti ZPK nově komunikací účelovou, jelikož nová právní úprava nepředepisuje pro kategorii účelových komunikací konkrétní typ osoby vlastníka. Účelové komunikace totiž mohou být podle § 9 odst. 1 věty druhé ZPK ve vlastnictví právnické nebo fyzické osoby. Rozšířený senát NSS dále dospěl k tomu, že pokud místní komunikace podle staré právní úpravy, jejímž vlastníkem není obec, na jejímž území se daná komunikace nachází, nesplňuje věcné, technické a funkční podmínky pro zařazení do kategorie účelové komunikace podle nové právní úpravy, nýbrž splňuje tyto podmínky pro zařazení do kategorie komunikací místních podle nové právní úpravy, jde toliko o pozemní komunikaci ve věcném, technickém a funkčním smyslu, nezařaditelnou do žádné kategorie pozemních komunikací. V takovém případě se uvedená pozemní komunikace může stát místní komunikací podle nové právní úpravy postupem podle § 3 odst. 2 ZPK užitého na základě analogie zákona, a to za podmínky vypořádání vlastnicko-právních otázek v souladu s požadavky odst. 3 téhož paragrafu, užitého rovněž per analogiam legis.

V intencích shora citovaných závěrů rozšířeného senátu NSS zavázal NSS v posuzované věci ve zrušujícím rozsudku krajský soud k tomu, aby se v dalším řízení především zabýval otázkami, zda sporná komunikace naplňuje veškeré znaky místní komunikace vyžadované novým ZPK, tedy také otázkou vlastnického práva s tím, že místní komunikací by sporná komunikace byla pouze za předpokladu, že by vedle věcných, technických a funkčních podmínek pro zařazení do kategorie místní komunikace splňovala i podmínku předepsané osoby vlastníka, tj. obce. Dále NSS vyslovil, že podstatným pro zodpovězení této zásadní otázky bude posouzení stavby (pozemní komunikace) z občanskoprávního hlediska. V rovině občanskoprávní totiž může být pozemní komunikace součástí pozemku, na němž leží, anebo samostatnou nemovitou věcí (stavbou v občanskoprávním smyslu), anebo za určitých podmínek dokonce nemusí být vůbec nemovitostí či součástí nemovitosti, nýbrž pouze jakousi soustavou vícero věcí movitých (např. řada těsně vedle sebe umístěných volně ložených betonových panelů nespojených s pozemkem, na němž leží). NSS rovněž v souvislosti s podmínkami určujícími stavbu ve smyslu občanskoprávním poukázal na judikaturu Nejvyššího soudu, Ústavního soudu a navazující judikaturu NSS (rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 11.10.2006, sp. zn. 31 Cdo 691/2005, č. 76/2007 Sb. NS, nálezy Ústavního soudu ze dne 6.2.2007, sp. zn. I. ÚS 531/05, č. 24/2007 Sb. ÚS a rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11.9.2009, č.j. 5 As 62/2008-59, č. 2200/2011 Sb. NSS).

V intencích shora uvedeného se tedy krajský soud zabýval posouzením vymezených otázek.

Pro posouzení, zda sporná komunikace naplňuje veškeré znaky místní komunikace vyžadované novým ZPK, však krajský soud neshledal dostatek podkladů v obsahu správního spisu. Charakteristikou dotčené komunikace ve vymezeném smyslu se totiž správní orgány vůbec nezabývaly, neboť vycházely z toho, že dle pasportu místních komunikací platného do účinnosti nové právní úpravy komunikace patřila do souboru místních komunikací a nesprávného předpokladu, že tento stav přetrvává. To, zda si znaky a funkčnost místní komunikace posuzované z pohledu nové právní úpravy uchovala i ke dni podání žádosti žalobkyně o určení právního vztahu, nebylo správními orgány zodpovězeno. V dalším řízení proto bude nezbytné, aby správní orgány odhlédly od zápisu v pasportu místních komunikací platného dle předchozí právní úpravy a vyhodnotily dle současného stavu naplnění věcných, technických a funkčních znaků dotčené komunikace z pohledu právní úpravy místních komunikací dané novým ZPK.

Další otázkou, kterou je třeba v dalším řízení posoudit, je otázka vlastnictví k nemovitosti. Tato otázka je mezi účastníky otázkou spornou. Soud zdůrazňuje, že žalovaný v napadeném rozhodnutí sice správně vnímá, že nový ZPK připouští rozlišení vlastníka pozemku na straně jedné a vlastníka místní komunikace, silnice či dálnice na straně druhé (§ 17 ZPK), v žádném případě však nelze akceptovat názor žalovaného vyjádřený na str. 6 napadeného rozhodnutí, že ust. § 9 odst. 1 ZPK došlo k transformaci či privatizaci provedené ve prospěch obcí, pokud se jedná o místní komunikace a že město Kpřivnice nabylo vlastnické právo k místní komunikaci ze zákona. Tento názor je v přímém rozporu se závěry rozšířeného senátu NSS vyjádřenými v usnesení ze dne 29.1.2014 č.j. 9 As 15/2012-27, které již byly rozvedeny výše. Rovněž nelze akceptovat názor žalovaného vyjádřený na téže straně napadeného rozhodnutí, že pozemkový úřad v rozhodnutí ze dne 30.10.1997 č.j. PÚ/1583/92-MŠ-72/9-D zřídil věcné břemeno ukládající vlastníkovu pozemku parc. č. X povinnost strpět užívání celé parcely jako veřejné komunikace zpevněné panely. Jednak je věcné břemeno formulováno jinak, a to pouze ve vztahu k vlastníkovu objektu na pozemku parc. č. X, a to tak, že tento subjekt (a žádný jiný) je oprávněn užívat celou parcelu č. X jako veřejnou komunikaci k průjezdu a průchodu všemi směry. Především ale bylo věcné břemeno zřízeno podle zákona o pozemkových restitucích a nikoliv podle ZPK, byť bylo zřízeno už za účinnosti tohoto zákona. Nemůže být proto vykládáno tak, že slouží účelům vyplývajícím ze ZPK. Soud připomíná, že judikatura civilních i správních soudů v otázce možnosti dvojího vlastnictví, tj. vlastnictví ke komunikaci a vlastnictví k pozemku pod ní, prošla složitým vývojem, který se však ustálil, a to také v návaznosti na právní úpravu obsaženou v novém ZPK tak, že toto dvojí vlastnictví možné je a dle judikatury NSS (např. rozsudek NSS ze dne 11.9.2009 č.j. 5 As 62/2008-59) se vztahuje i na účelové komunikace.

Pokud je otázka vlastnictví otázkou spornou, musí se posuzovat, zda předmětná komunikace je věcí v občanskoprávním smyslu. Jen za situace, kdyby se tato skutečnost

prokázala, měla by samostatné vlastnictví vedle pozemku také příslušná komunikace. Ke způsobu takového určení se vyjádřil NSS v rozsudku ze dne 11.9.2009 č.j. 5 As 62/2008-59 tak, že: „*Pro posouzení otázky, zda je účelová komunikace (§ 7 zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích) stavbou spojenou se zemí pevným základem, tj. samostatnou nemovitou věcí, nebo zda je součástí pozemku, na němž se nachází, jsou rozhodná stejná hlediska jako v případě jiných pozemních komunikací. Pokud je stavební provedení účelové komunikace takové, že lze jednoznačně vymezit, kde končí pozemek a začíná stavba, a pokud zároveň nelze stavební provedení účelové komunikace odstranit bez jejího zničení či zásadního zhoršení její sjízdnosti či schůdnosti, půjde o samostatnou nemovitou věc ve smyslu § 119 odst. 2 občanského zákoníku, která je samostatným předmětem právních vztahů*“. Uvedené se samozřejmě vztahuje i ke kategorii místní komunikace.

Pro posouzení charakteru stavby komunikace však v obsahu správního spisu nejsou dostatečné podklady. Navíc i v tomto ohledu jsou stanoviska účastníků sporná. Zatímco žalobkyně se domnívá, že pozemek je zpevněn pouhým položením panelů, které navíc nepokrývají celou délku komunikace, žalovaný v napadeném rozhodnutí (str. 7 odst. 3) uvedl, že: „*Ze situace v terénu je patrné, že pozemní komunikace je zcela jednoznačně výsledkem stavební činnosti, která spočívala v provedení skryvky, odtěžení části zeminy do určité hloubky, srovnání výkopu (zřejmě i navedením kameniva) položení panelů do provedeného výkopu a jejich zaspárování*“. Na základě této charakteristiky dospěl žalovaný k závěru, že se jedná o určité zpracování povrchu pozemku, takže komunikace je stavbou spojenou se zemí pevným základem a tedy stavbou v občanskoprávním smyslu. Žalovaný však v napadeném rozhodnutí neuvedl, na základě jakých podkladů je mu popsána charakteristika komunikace zřejmá a ve správním spise se žádný podklad odpovídající této části odůvodnění napadeného rozhodnutí nenachází. Správní orgán I. stupně se vůbec touto právní otázkou nezabýval a v prvostupňovém rozhodnutí ke stavební charakteristice komunikace nepřistoupil. V této části je proto rozhodnutí žalovaného zcela nepřezkoumatelné.

S ohledem na naprostou absenci jakýchkoliv důkazů svědčících o stavebním provedení sporné komunikace se nemohl krajský soud zabývat vyhodnocením otázky vlastnictví ve shora nastíněném smyslu a i touto otázkou se proto budou muset zabývat správní orgány v dalším řízení, ovšem na základě relevantních podkladů, které budou zachyceny v obsahu správního spisu. Jak uvedl NSS ve zrušujícím rozsudku, posouzením v rovině občanskoprávní lze dojít k závěru, že pozemní komunikace je součástí pozemku, na němž leží nebo samostatnou nemovitou věcí v občanskoprávním smyslu, ale může také nastat situace, že půjde pouze o soustavu vícero věcí (např. řada těsně vedle sebe umístěných volně ložených betonových panelů nespojených s pozemkem, na němž leží).

Krajský soud ve smyslu zrušujícího rozsudku NSS uvádí, že bude-li závěrem posouzení občanskoprávního posouzení komunikace, že tato je součástí pozemku, potvrdí se tím vlastnictví žalobkyně a dle závěrů učiněných rozšířeným senátem NSS ve shora citovaném usnesení sp. zn. 9 As 15/2012, bude mít sporná komunikace charakter účelové komunikace a místní komunikací by se mohla stát pouze postupem podle ust. § 3 odst. 1

ZPK při respektování ust. § 3 odst. 3 téhož zákona. Naopak prokázal-li by se občanskoprávní charakter komunikace, představovalo by to existenci dvojího vlastnictví, tj. vlastnictví pozemku a samostatné vlastnictví stavby, na něm se nacházející.

Na základě shora uvedené právní argumentace dospěl krajský soud k závěru, že napadené rozhodnutí bylo vydáno na základě nesprávného právního závěru žalovaného, a proto je pro nezákonnost zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení (ust. § 78 odst. 1 a 4 s.ř.s.). V dalším řízení je žalovaný vázán právním názorem soudu (§ 78 odst. 5 s.ř.s.).

Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., když žalobkyni, která měla ve věci úspěch, vzniklo právo na náhradu nákladů řízení, které sestávají ze zaplaceného soudního poplatku ve výši 2.000,- Kč a dále z nákladů spojených s právním zastoupením, a to za dva úkony právní služby po 2.100,- Kč a 2x režijní paušál po 300,- Kč, tj. celkem 4.800,- Kč (ust. § 6 odst. 1, § 7, § 9 odst. 1, § 11 odst. 1 písm. a) a d) a § 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, v platném znění). Celkově tedy náklady řízení činí 6.800,- Kč. Vzhledem k odlišné úpravě s.ř.s. a zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, v platném znění (dále jen o.s.ř.), týkající se nabytí právní moci rozhodnutí, stanovil soud žalovanému k plnění lhůtu 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku (ust. § 154 odst. 5 s.ř.s., § 159 a § 168 o.s.ř.). Podle ust. § 149 odst. 1 o.s.ř. za použití ust. § 64 s.ř.s. zavázal soud žalovaného zaplatit náhradu nákladů řízení k rukám advokáta, který žalobkyni v řízení zastupoval.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí **nej**sou přípustné opravné prostředky. To neplatí, je-li jako důvod kasační stížnosti namítáno, že se soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu či je-li namítáno nesprávné řešení otázky, která dosud nebyla Nejvyšším správním soudem řešena – v tom případě je možno podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

Nesplní-li povinný dobrovolně, co mu ukládá toto vykonatelné rozhodnutí, může oprávněný podat návrh na soudní výkon rozhodnutí.

V Ostravě dne 16. října 2014

JUDr. Monika Javorová

předsedkyně senátu